

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΜΙΛΙΟ ΦΙΟΡΕΛΙ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ ἱστορία πού θά σας διηγηθῶ πιο κάτω εἶνε μέχρι κεραίας ἀληθινή. Μοῦ τὴν ἀνέφεραν ἄλλωστε ἀξιόπιστοι μάρτυρες κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος μάλιστα εἶχα παρευρεθῆ στὸ τέλος αὐτῆς τῆς τραγωδίας. Ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο νὰ σᾶς τὴν ἀναφέρω γιατί, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε πολὺ συγκινητική. Ἴσως θὰ ἔπρεπε ἀκόμη νὰ τὴν διαβάσουν καὶ ὅλοι οἱ ἀσπρηροὶ γονεῖς μήπως συμμορφωθοῦν καὶ πάψουν ν' ἀνακατεῦονται στὶς αἰσθηματικὲς ὑποθέσεις τῶν παιδιῶν τους. Ἄλλωστε ἡ πείρα εἶνε ὁ πιο κακὸς σύμβουλος τοῦ ἔρωτα. Ἄν δὲ οἱ νέοι εἶχαν τὸ μυαλὸ ἀνθρώπων ἐξήντα χρονῶν, ἡ ἀγάπη δὲν θὰ εἶχε κανένα ἐνδιαφέρον καὶ δὲν θὰ εἶχε ὄνειρα. Τὰ ὄνειρα ἀνήκουν μόνο στὴ νεολαία. Ὅταν κανεὶς γεράσει, παύει νὰ ὀνειρεύεται κι' ἀφοσιώνεται στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Μὰ ἄς ἐπανέλθουμε στὴν ἱστορία μας.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 19... βρισκόμουν σ' ἕνα γραφικὸ προάστειο τῆς Φλωρεντίας. Καθόμουν στὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο του καὶ κάθε ἀπόγευμα μ' ἄρεσε νὰ κάνω μακρυνούς περιπάτους στοὺς ἐξοχικοὺς δρόμους, νὰ διασκεδάζω μὲ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν καὶ νὰ θαυμάζω τὴ φύσι πού ἐγκατέλειπε τὸν πράσινο μανδύα της κι' ἄφηνε νὰ πέσουν στὴ γῆ κιτρινωμένα τὰ φύλλα τῶν δέντρων. Αὐτὸ τὸ φθινοπωρινὸ τοπίο, ὁ σκυθρωπὸς οὐρανὸς, τὸ φύσημα τοῦ ψυχροῦ ἀέρα πού παρέσυρε τὰ κίτρινα φύλλα κι' ἔπαιζε μαζί τους, γέμιζαν μὲ μιὰ ἀκαθόριστη μελαγχολία τὴν καρδιά μου. Αἰσθανόμουν μέσα μου μιὰ βαθειὰ μοναξιά κι' ἐρχόντουσαν στιγμὲς πού ριγοῦσα γιατί ἔκανα τὴ σκέψις ὅτι κι' ἐγὼ ἔμοιαζα μ' ἕνα ξερὸ φύλλο πού τὸ κυλάει δῶ κι' ἐκεῖ ὁ ἄνεμος. Τότε κατάλαβα γιὰ πρώτη φορά τὴν ἀγία τοῦ ἔρωτα. Ἐνοιώθα ὅτι κ' ἡ πιο μάρτυρική ἀγάπη εἶνε χίλιες φορές καλύτερη ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπέραντη ψυχική μου ἔρημιά καὶ πόθησα νὰ ἔχω μιὰ αἰσθηματικὴ ἱστορία. Ἴσως γι' αὐτὸ τὸ λόγο κι' ὄλας νὰ γύριζα στοὺς δρόμους μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρίσκα τὴν γυναῖκα τῶν ὀνείρων μου.

Ἐνα ἀπόγευμα, ὥστόσο, τὴν ὥρα πού καθόμουν νὰ ξεκουρασθῶ στοὺς πρόποδες ἑνὸς λόφου καὶ νὰ θαυμάσω τὸν κόκκινο δίσκο τοῦ ἡλίου πού ἔγερνε στὴ δύση του, μέσα σ' ἐκείνη τὴ μοναξιά ἀκούστηκαν οἱ μελαγχολικοὶ ἤχοι μιᾶς καμπάνας. Ἀνέβαιναν ψηλά στὸν οὐρανὸ καὶ σκορπιζόντουσαν στὴν ἀτμόσφαιρα σὰν ἕνα κλάμα, ἕνας σπαραχτικὸς κι' ἀπελπισμένους θρήνος. Κατάλαβα πὼς ἐκεῖ πέρα κάποιος εἶχε πεθάνει.

Κι' ἀλήθεια, ἡ πένθιμη συνοδεία ἔπειτ' ἀπὸ λίγο πέρασε ἀπὸ μπροστά μου, πῆρε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοῦ βουνοῦ καὶ χάθηκε πίσω ἀπὸ τὰ μελαγχολικὰ κυπαρίσσια τοῦ μικροῦ νεκροταφείου. Ἦταν μιὰ πολὺ παράδοξη συνοδεία.

Μπρὸς πῆγαινε ἕνα μικρὸ ξυπόλυτο παιδί πού κρατοῦσε τὸ σταυρό. Ἀκολουθοῦσε κατόπιν ἕνας γέρος παπᾶς μὲ ξεθωριασμένα ἄμφια καὶ δίπλα του ἕνας ψάλτης μὲ τρύπιο πανταλόνι ἔψελνε παράφωνα τὴ νεκρῶσιμη ἀκολουθία. Ἐπειτα ἐρχόταν τὸ φέρετρο. Ἐνα φέρετρο στολισμένον μὲ ἀγριολούλουδα καὶ πίσω ἀπ' αὐτὸ ἀκολουθοῦσε μὲ σκυμμένον τὸ κεφάλι ἕνας καλοντυμένος νέος. Βάδιζε ἀργὰ σὰν ὑπνωτισμένος καὶ δὲν ἔβλεπε οὔτε τὴν δύναμι νὰ σκουπίση τὰ δάκρυα πού θόλωσαν τὰ μάτια του.

Δὲν ξέρω γιατί ἡ σκηνὴ μοῦ τάρραξε τὰ νεῦρα μου καὶ χαράχθηκε τόσο βαθειὰ μέσ' στὸ μυαλό μου ὥστε σὰν γύρισα στὸ ξενοδοχεῖο μου ἔσπευσα νὰ ρωτήσω ἀμέσως τὸν ξενοδόχο. Ἐκεῖνος μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα περιέργου, σκούπισε τὸ στόμα του μὲ τὴν ἀνάποδη τοῦ χεριοῦ του καὶ μοῦ δήλωσε:

— Ἦταν ἡ κηδεῖα τῆς Λουντμίλας. Πέθανε πρὶν κλείση ἀκόμη τὰ εἴκοσι χρόνια της, ὀλομόναχη καὶ καταραμένη ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν τὴν συνώδεψε στὸν τάφο της. Πέθανε σὰν ζητιάννα καὶ θάφτηκε χωρὶς νὰ χύση κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της ἕνα δάκρυ.

— Κι' ὁ νέος πού ἀκολουθοῦσε; τόλμησα νὰ ρωτήσω δισταχτικά.

— Χμ! αὐτὸς εἶνε ἕνας «λόρδος». Καλὴ ὥρα σὰν κι' ἐσᾶς, εἶχε ἔρθει κι' αὐτὸς ἐδῶ καὶ τ' ἄρεσε νὰ κάνη ἐκδρομὲς καὶ νὰ πειράζη τὰ ὠμορφα κορίτσια. Ἐπειτα μιὰ μέρα ἔφυγε ἀπὸ δῶ πέρα καὶ δὲν γύρισε παρά μονάχα σήμερα γιὰ νὰ παρευρεθῆ τυχαῖα στὴν κηδεῖα τῆς νέας ἐκείνης. Ἄ, εἶνε μιὰ πολὺ περιεργὴ ἱστορία.

Κι' ὁ ξενοδόχος ἀναστένναξε ὑποκριτικά κι' ἄδειασε τὸ ποτήρι τὸ κρασί πού τοῦ προσέφερα.

— Δὲν θὰ μπορούσες νὰ μοῦ τὴν διηγηθῆς; τὸν παρεκάλεσα.

Ὁ ξενοδόχος δὲν ἤθελε καὶ δεύτερη παράκλησι. Καὶ μὲ τὴν φλυαρία πού διακρίνει τοὺς κατοίκους τοῦ Φερότσι, ἀνέφερε τὴν ἀκόλουθη αἰσθηματικὴ ἱστορία:

«Πᾶνε τέσσερα χρόνια τώρα πού ὁ «λόρδος» ἦρθε στὸ χωριὸ μας. Ἦταν εὐθύμος καὶ τ' ἄρεσε νὰ σκορπιζῆ τὰ λεφτά του βλέποντας τοὺς πατριώτες μας νὰ διασκεδάζουν. Κανεὶς δὲν ἤξερε τὸ παρελθόν του καὶ κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχε ἔρθει νὰ κάνη ἐδῶ πέρα. Ἦθελε, καθὼς μᾶς εἶχε δηλώσει, νὰ ξεκουρασθῆ καὶ νὰ χαρῆ τὴν ὠμορφιά τοῦ ἡλίου καὶ τῶν δέντρων. Κι' ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἡμέρα σκαρφάωνε στὰ βουνά καὶ δὲν γύριζε παρά ἀργὰ τὴ νύχτα. Μιὰ μέρα ὁμως ἐκεῖ πού καθόταν στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἔγραφε, ὑπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα ἡ ὠμορφὴ Λουντμίλα.

«Ήθελε νά μου ζητήση μιὰ πληροφορία. Ὁ ξένος τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν ὠμορφιά της. Παράτησε τὸ γράψιμο κι' ὅταν ἐκείνη ἔφυγε, ἔτρεξε κοντά μου καὶ μοῦ εἶπε νά τοῦ δώσω ὅ,τι πληροφορίες ἔξερα γι' αὐτήν.

— Εἶνε ἡ Λουντιμίλα, τ' ἀπάντησα, ἡ Λουντιμίλα Ριγκότι, ἡ κόρη τοῦ δασοφύλακα. Στὸ Φερότσι τὴ λένε «ἀγριοκάτσικο» γιατί θυμώνει ὅταν τῆς λένε τρυφερά λόγια. Εἶνε ξένοιαστη σάν παιδί καὶ τῆς ἀρέσει νά γυρίζη στοὺς κήπους καὶ νά στολίζη τὰ μαλλιά της μὲ λουλούδια.

Ὁ ξένος ἔμεινε σκεφτικός. Ἐπειτα δίχως νά μοῦ πῆ τίποτε, ἀκολούθησε τὴν ὠμορφη κοπέλλα. Γύρισε ἀργὰ στὸ ξενοδοχεῖο στενοχωρημένος.

— Τὸ «ἀγριοκάτσικο», μοῦ εἶπε, δὲν εἶνε μόνο του. Ἔχει μιὰ γρηὰ στρίγγλα πού τὴν προσέχει καὶ πού ὅλη τὴ ὥρα τὴν κατασκοπεύει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ.

— Εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακα, τ' ἀπάντησα.

Μὰ αὐτὸ δὲν φάνηκε νά τὸν ἐνθουσιάζη. Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ «ξένος» ἦταν πάλι σκεφτικός. Εἶχε ἀκόμη ἓνα μελανὸ σημάδι στὸ ἀριστερὸ μάγουλό του. Δὲν ἀργησα φυσικὰ νά καταλάβω ὅτι θὰ εἶχε πειράξει τὴ Λουντιμίλα κι' ὅτι τοῦ εἶχε ἀστράψει μιὰ δυνατὴ γροθιά. Ἄλλωστε μοῦ τὸ εἶπε κ' ἡ ἴδια ὅταν τὴν συνάντησα:

— Νά πῆς, μοῦ δήλωσε, στὸν λιμοκοντόρο σου νά μὴ μὲ παρακολουθῆ καὶ νά μὴ μ' ἐνοχλῆ μὲ τίς προτάσεις του, γιατί θὰ τοῦ μαυρίσω καὶ τ' ἄλλο μάτι. Ἐγὼ δὲν ξιππάζομαι ἀπὸ τὰ πλοῦτη του κι' οὔτε ἀπὸ τὴν ὠμορφιά του.

Ὡστόσο, ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες ἡ Λουντιμίλα ἔπαψε νά μοῦ κάνη παράπονα. Φαινόταν μάλιστα μελαγχολικὴ κι' ἐρχόταν μὲ χίλιες προφάσεις κάθε τόσο στὸ ξενοδοχεῖο. Ὅσο γιὰ τὸν «ξένο», αὐτὸς οὔτε γύριζε νά τὴν κυττάξη. Ἔτσι πέρασε λίγος καιρὸς. Καὶ νά ξαφνικὰ πού μερικοὶ συγχωριανοὶ μου τοὺς εἶδαν νά περπατῶνε μαζὺ στὸ βουνὸ καὶ νά εἶνε χειροπιασμένοι σάν ἐρωτευμένοι. Ἡ εἶδησις, φυσικὰ, ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά τοῦ δασοφύλακα. Κι' ἐκεῖνος πῆρε τὸ τουφέκι του καὶ κατέβηκε στὸ Φερότσι μὲ τὴν ἀπόφασι νά σκοτώσῃ τὸν φίλο τῆς κόρης του. Μὰ τὴν τελευταία στιγμή φοβήθηκε. Ἔτσι ἔδωσε τὴν εὐκαιρία στὸν «ξένο» νά τὸ σκάσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ μόνη τὴ Λουντιμίλα γιὰ νά ὑποστῆ τὴν τιμωρία τοῦ σφάλματός της. Καὶ πρόγματι, ἔταν ὁ πατέρας της ἔμαθε ὅτι σὲ λίγο θὰ γινόταν μητέρα, τῆς ἔδωσε τὴν κατάρρα του καὶ τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὸ σπίτι. Κ' ἡ Λουντιμίλα τράβηξε γιὰ τὴ Φλωρεντία μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μπορούσε νά ἐργασθῆ γιὰ νά ζήσῃ.

Ἔτσι πέρασαν σωστὰ τέσσερα χρόνια χωρὶς νά μάθουμε τίποτε γι' αὐτή. Ξαφνικὰ δῶ καὶ λίγους μῆνες ἦρθε στὸ Φερότσι μιὰ χλωμὴ κι' ἀδύνατη νέα. Φαινόταν πολὺ φτωγὴ καὶ πολὺ ἄρρωστη. Ζήτησε καὶ νοίκιασε μιὰ κάμαρα στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ κι' ἐκεῖ μέσα τελείωσε τίς ἡμέρες της. Κ' ἴσως δὲν θὰ μαθαίναμε ποτὲ ποιὰ ἦταν ἂν δὲν ἐμπιστευόταν τὴν τελευταία στιγμή τὸ μυστικὸ της στὴν γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ. Ἦταν ἡ Λουντιμίλα. Ἡ ὠμορφη Λουντιμίλα πού εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τίς στερήσεις, παλεύοντας νά κερδίσῃ τίμια τὸ ψωμί της. Μὰ τίποτε δὲν μπόρεσε νά κάνη. Τὴν βάραινε ἡ κατάρρα τῶν δικῶν της κι' ὅλες ἡ μέρες τῆς ἦσαν σκοτεινὲς καὶ δυστυχισμένες. Γι' αὐτὸ μόλις κατάλαβε ὅτι πλησίαζε τὸ τέλος της ἦρθε νά πεθάνῃ στὸ Φερότσι, στὸ χωριὸ πού μεγάλωσε κι' ἔζησε σάν μιὰ ξένοιαστη πεταλοῦλα. Ὡστόσο ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγαπᾶ τρελλὰ τὸν «ξένο» φίλο της καὶ πέθανε μὲ τ' ὄνομά του στὰ μαραμένα της χεῖλη.

Ὅσο γιὰ τὸν «λόρδο», μὰ τὴν ἀλήθεια ὁ Ριγκότι, ὁ δασοφύλακας, τὸν εἶχε παρεξηγήσει. Ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴ Λουντιμίλα κι' ἤθελε νά τὴν κάνη γυναίκα του. Μὰ φοβήθηκε ὅτι ὁ πατέρας της δὲν θάδινε τὴ συγκατάθεσί του. Γι' αὐτὸ ἔφυγε ἀπ' τὸ χωριὸ. Μὰ ξαναγύρισε μὴ μπορῶντας νά ὑποφέρῃ τὸ χωρισμὸ της, ἀφοῦ μάταια πόλαιψε νά τὴν ἐξάσῃ σωστὰ τέσσερα χρόνια. Ἡ Λουντιμίλα ὅμως δὲν ὑπῆρχε πειά.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ... ΘΕΡΑΠΕΙΑ

Μιὰ Πολωνίδα χωρική, ἡ Ντιλμὲτ Στάνζικ, πού ἦταν ἄρρωστη, ἀντὶ γιαιτροῦ εἶχε καλέσει κάποιον τσαρλατάνο πού ἔκανε τὸ μάγο γιὰ νά τὴν θεραπεύσῃ. Ὁ μάγος αὐτὸς ἀκολουθοῦσε πολὺ πρωτότυπη θεραπευτικὴ μέθοδο καὶ διέταξε τὴν ἄρρωστη νά πίνῃ ἓνα ζουμί παρασκευασμένο ἀπὸ μυαλὸ γάτου καὶ ἀπὸ σκουριασμένα καρφιὰ τῶν παλῶν παπουτσιῶν τοῦ πάππου της! Ἡ ἡλιθία χωρική πῆρε τὸ ἀπαίσιο κατασκευάσμα πού φυσικὰ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Τότε ὁ μάγος τὴν διέταξε νά πῆ ἀπὸ τὸ αἷμα κάποιος συγγενοῦς της. Καὶ διάλεξε πρὸς τοῦτο μιὰ χήρα ἐξαδέλφη τῆς ἄρρωστης. Χωρὶς νά διστάσουν οἱ οἰκεῖοι τῆς Στάνζικ, συνοδευόμενοι καὶ ἀπὸ τὴ μητέρα της, μπῆκαν μιὰ νύχτα στὸ σπίτι τῆς χήρας, τὴν ἔδεσαν, τὴν ἔδειραν καὶ τῆς ἄνοιξαν ἓνα βαθὺ τραῦμα στὴν ὠμοπλάτη. Ἀπὸ τὸ τραῦμα αὐτὸ γέμισαν ἓνα ποτήρι αἷμα τὸ ὁποῖο ἐπιτήγαν στὴν ἀσθενή καὶ τὸ ἤπιε. Τὴν ἐπομένη ὅμως ἐπακολούθησαν τὰ ἐξῆς δυσάρεστα: Ἡ θέσις τῆς ἄρρωστης Στάνζικ ἐπεδεινώθη καὶ ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες πέθανε. Ἐπίσης πέθανε καὶ ἡ ἐξαδέλφη της ἡ χήρα, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἔγινε ἡ ἀφαίμαξις, λόγω πνευμονικῆς διατρήσεως.

Τότε μόνο πῆρε χαμπάρι ἡ ἀστυνομία καὶ συνέλαβε τὸν μάγο καὶ τοὺς συνεργοὺς του, τῶν ὁποίων πρὸ ἡμερῶν ἔγινε ἡ δίκη. Ὁ μάγος καὶ ἡ μητέρα τῆς Στάνζικ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο, οἱ περισσότεροι δὲ ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνεργοὺς σὲ ισόβια δεσμά.

Κι' ἔτσι ὁ μάγος ἐκεῖνος οὔτε ἄλλους «ἠδυνήθη σῶσαι», ἀλλ' οὔτε καὶ ἑαυτὸν ἔσωσε!

***

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΙΚΗ

Μετὰ τὸ ἐγκλημα τοῦ Σεραγεβου, στὶς 28 Ἰουνίου 1914, τὰ πτώματα τοῦ διαδόχου τῆς Αὐστρίας Ἀρχιδουκὸς Φραγκίσκου Φερδινάνδου καὶ τῆς συζύγου του Σοφίας, ἐταριχεύθησαν στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο τῆς πόλεως ἀπὸ τὸν ἰατρὸν Ράουνιτς, στὸν ὁποῖον ὑπεσχέθησαν τότε μίαν ἀνάλογον ἀμοιβήν. Τὰ χρόνια ὅμως παρήρχοντο καὶ ἡ ἀμοιβὴ ἐκείνη δὲν πληρωνόταν. Ἐσχάτως ὁ ἰατρὸς Ράουνιτς ἐζήτησε ἀπὸ τὸν ἀνῆλικο γιὸ καὶ κληρονόμο τοῦ δολοφονηθέντος Ἀρχιδουκὸς Μαξιμιλιανὸ, νά ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του ἀνερχόμενον εἰς 20.000 τσεχοσλοβακικὲς κορώνες. Ἡ αἴτησις του ὅμως αὐτὴ ἀπερρίφθη ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἐταρῖχευσε τὰ πτώματα τῶν γονέων του κατόπιν ἀνωτέρας διαταγῆς καὶ ἐπομένως δὲν ἔδικαιοῦτο ἀμοιβῆς. Ὁ ἰατρὸς Ράουνιτς κατόπιν τούτου ἐκίνησε ἀγωγή κατὰ τοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου τῆς Βοημικῆς πόλεως Λάιτμεριτς, ἰσχυριζόμενος ὅτι, ὅταν ἐταρῖχευσε τὰ πτώματα τῶν γονέων τοῦ ἐναγομένου, ἦταν γιαιτρός τοῦ δημοτικοῦ νοσοκομείου Σεραγεβου καὶ συνεπῶς δὲν ἦταν οὔτε στρατιωτικὸς, οὔτε δημόσιος ὑπάλληλος ὑπόχρεως νά ἐκτελέσῃ ἀνωτέρας διαταγᾶς. Τὸ δικαστήριον, μετὰ μακρὰν καὶ θορυβώδη δίκην, ἀπεφάνθη ὅτι ὁ γιαιτρός Ράουνιτς παρέσχε τίς ὑπηρεσίας του ὡς ἰδιώτης καὶ κατεδίκασε τὴν οἰκογένεια τοῦ ἀρχιδουκὸς Μαξιμιλιανοῦ νά πληρῶσῃ τὸ ποσὸ τῶν 10.000 τσεχοσλοβακικῶν κορωνῶν καὶ τὰ ἔξοδα τῆς δίκης.

κοιμόταν αἰώνια στὸ φτωγικὸ φέρετρό της, τὸ στολισμένο μὲ τ' ἀγριολούλουδα. Κι' ὁ «ξένος» συνώδευε τὴν ἀγαπημένη του στὸν τάφο κ' ὕστερα ἐξαφανίστηκε ὅπως εἶχε ἔρθῃ μὲ ραγισμένη τὴν καρδιά του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία τῆς Λουντιμίλας πού μοῦ διηγήθηκαν στὸ Φερότσι καὶ πού πέθανε ἀπὸ ἔρωτα καὶ μὲ τὸ θάρος τῆς ἀδικῆς κατάρρας τῶν δικῶν της.

ΕΜΙΛΙΟ ΦΙΟΡΕΛΙ

ΜΟΝΟΝ ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἀγοράζει, εἰς ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰ τιμὰς, παλαιὰ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, πρὸ τοῦ 1900, διάφορα φυλλάδια, παλιὰς φωτογραφίας, εἰκόνες, ἔγγραφα κτλ. κτλ. Πληροφορίες: Γραφεῖα «Μπουκέτο», Γερμανοῦ Παλαιῶν Πατρῶν 5, Κῆπος Κλαυθιδῶνος, 3-9 μ. μ. καθ' ἑκάστην καὶ τὰς Κυριακάς.